

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Перник, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА

като разгледа докладваното от МАРИНЕЛА КР. МАРИНОВА-СТОЕВА
Гражданско дело № 20221720103044 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба на Р. Г. Р. и К. Г. Р. срещу К. С. Б., С. Г. В., П. В. М. и А. В. П., с която се иска да се признае за установено, че ишците спрямо ответниците са собственици на реална част от 500 кв.м. от парцел XV-134, в кв. 10, по плана на *****, одобрен със Заповед № III-145 от 22.02.1979 г., при съседни от север – *****, от юг *****, от изток – улица и от запад – *****, заключени между буквите ABCD на приложената скица с графично изображение на поставената междинна ограда и буквено означение на основание давностно владение, чрез присъединяване владението на общия им наследодател Г.Р.И., упражнявано в периода от 2005 г. 24.07.2021г. В хода на производството частта се индивидуализира чрез препращане към скицата, изготвена от вещото лице по съдебно-техническата експертиза.

В исковата молба ишците посочват, че с нот. акт № 41 от 03.02.1983 г., дело № 137/1982 г. на общия им наследодател е учредено право на строеж да построи в дворно място от 940 кв. м., по скица 955 кв.м., представляващо парцел XV-134, в кв. 10, по плана на *****, одобрен със Заповед № III-145 от 22.02.1979 г., вила с разгърната площ от 55 кв.м., съгласно архитектурен проект. Наследодателят им реализирал отстъпеното му право на строеж и през 2005 г. поставил оградна мрежа и колове по линията между т. „А“ и т. „Д“, графично изобразена на приложената скица, като по този начин „обособил“ самостоятелен имот, върху който упражнявал фактическа власт до смъртта си на ***** със съзнанието, че е негов. Останалите съсобственици на имота узнали за намерението му при поставяне на оградата и не възразили. Единствено ответникът С. Г. В., който на 13.04.2021г. придобил права върху имота от С.Г.И., В.С.Г. и Й.С.Ш. по силата на прехвърлителна сделка, се опитал да премести оградата, но след изрично противопоставяне от ишците възстановил

съществуващото положение.

Ответниците А. В. П., П. В. М. и К. С. Б. са подали отговори на исковата молба, с които изразяват становище за основателност на исковете и молят за уважаването им. Ответникът К. Б. признава иска. Няма направено искане от ищеца спрямо този ответник да се постанови решение при условията на чл. 237 ГПК, което е допустимо с оглед на това, че ответниците са обикновени другари по предявените искове.

Ответникът С. Г. В. е подал отговор срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва исковете по изложени подробно съображения. Твърди, че е собственик на $\frac{1}{2}$ ид. част от процесния имот по силата на прехвърлителни сделки – дарение и покупко-продажба. Обосновава, че праводателката му И. Т. Н. е придобила правото на собственост върху идеална част от имота по силата на договор за покупко-продажба от Й.С.Ш.. При условията на евентуалност сочи, че дори Й.С.Ш. да не е била собственик на прехвърлената $\frac{1}{2}$ ид. част, И. Н. е придобила по давност тази идеална част, като се позовава на петгодишна придобивна давност, евентуално десетгодишна, считано от 19.12.2008 г., която е изтекла на 20.12.2013 г., респ. 20.12.2018 г. Ответникът оспорва посоченото от ищите място на оградата, като такова, на което да е имало ограда преди поставянето на такава от ответника. Дори да е имало поставена ограда, то тя не е била по линията, начертана на приложената скица. Едва когато ответникът придобил права върху $\frac{1}{2}$ ид. част от имота, поставил ограда, за да може да разпреди ползването на мястото и той да ползва незастроената част от парцела като градина. Възразява, че построената къща е без строителни книжа и е пред срутване. Възразява, че наследодателят на ищите е упражнявал необезпокоявано фактическа власт по отношение на процесната реална част. Счита, че ищите не могат да придобият по давност процесната реална част, тъй като законодателството не позволява придобиване на реална част от урегулиран поземлен имот, освен това остатъкът от УПИ, извън претендираната част, не отговаря на изискванията на минимални размери по ЗУТ и не може да се обособи в самостоятелен парцел.

Трето лице помагач на страната на ответника С. В. - И. Т. Н. изразява становище за неоснователност на исковете по изложени подробно съображения.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Видно от представено удостоверение за наследници на Р.И.Л., поч. на *****, негови деца са Ц.Р.И., поч. *****, В.Р.М., поч. на *****, и Г.Р.И., поч. на ***** Наследственото имущество на Р.Л. е преминало в патримониума на К. С. Б./ син на преживялата съпруга на Л. - Е.Л. поч. *****, в чието наследство попада наследственото имущество на съпруга й /, С.Г.И., поч. на 2017 г., В.С.Г. и Й.С.Ш. /наследници на починалата през 1999 г. му дъщеря Ц.Р.И./, П. В. М. и А. В. П. / наследници на починалата му през 1999 г. дъщеря В.Р.М./ и Р. Г. Р. и К. Г. Р. /наследници на починалия му през 2021 г. син Г.Р.И./.

С нот. акт № 41, том I, дело № 137/82 г. от 03.02.1983 г. Р.Л. е учредил безвъзмездно

право на строеж в полза на сина си Г.Р.И., да построи в собственото му дворно място от 940 кв.м., а по скица 955 кв. м.,представляващо парцел XV-134, в кв. 10, по плана на *****, одобрен със заповед № III-145 от 22.02.1979 г. вила с разгърната площ от 55,00 кв. м. съгласно архитектурен проект.

С нот. акт № 138, том IV, рег. № 5433, дело № 683 от 2007 г. С.Г.И., В.С.Г. и Й.С.Ш. са признати по наследствено правоприемство и давност за собственици на $\frac{1}{2}$ ид. част от поземлен имот с площ 955 кв. м.,за който е отреден парцел XV-134, в кв. 10, съгласно ПРЗ плана на *****, одобрен със заповед № III-145 от 22.02.1979 г. на кмета на Община Перник.

С нот. акт № 15, том I, рег. № 224, дело № 12 от 2008 г. В.С.Г. и С.Г.И. са продали на съсобственика си Й.Ш. притежаваните $\frac{2}{3}$ ид. части от $\frac{1}{2}$ ид. част от процесния имот.

С нот. акт за покупко-продажба на недвижим имот № 180, том IV, рег. № 6239, дело № 712 от 2008 г. Й.С.Ш. прехвърлила на И. Т. Н. собствеността върху притежаваната от нея $\frac{1}{2}$ ид. част от имота. С две последователни сделки – договор за дарение, обективиран в нот. акт 57, том I, рег. № 668, дело № 52 от 2021 г. и договор за продажба, обективиран в нот. акт № 58, том I, рег. № 671, дело № 53 от 2021 г., И. Т. Н. прехвърля собствеността върху притежаваните $\frac{1}{2}$ ид. части от имота на ответника С. Г. В..

Прието е заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещо лице А.Ц., според което при посещение на място вещото лице установило наличие на ограда, разделяща процесното УПИ – оградна мрежа с метални колове. В изготвената от него скица площта, ползвана от ищите, с оглед поставената ограда, е 519 кв.м., а останалата част от имота 436 кв.м.. В процесната реална част, северната страна на имота, има изградена двуетажна страда с тухлени стени, плоча и покрив. Според вещото лице процесната реална част не отговаря на изискванията на ЗУТ за самостоятелен обект, тъй като няма необходимото лице. Не би отговаряла на изискванията и останала част от имота. В съдебно заседание вещото лице пояснява, че изискванията на чл. 19 ЗУТ са 16 м. за лице, а при делба се допуска $\frac{1}{5}$ отклонение, при което стават 12, 80 м. тъй като двата имота не отговарят на тези изисквания, УПИ не може да се раздели на две. Вещото лице посочва, че не са налице условията на чл. 19, ал.1, т.4 ЗУТ, тъй като не са налице специфични теренни и стопански условия, както и не е на главна улица, че да е приложимо изискването 14 м лице и 300 кв.м. площ, които като се редуцират с $\frac{1}{5}$ да станат 11, 20 лице. Сочи, че имотът не се намира на главна улица, а теренът е равнинен. Главна улица е пътят, който отива за *****, а останалите улици са второстепенни, като процесната е разклонение на нея. Вещото лице пояснява, че лицето на имота е 23,58 м по план и както и да се раздели на две части не може да се получат изискуемите 12,80 м, с отстъп от $\frac{1}{5}$, 11,79 м.

Съгласно приетото повторно заключение на СТЕ, изготвено от вещо лице Р. И., УПИ с номер XV от кв. 10 по плана за регулация на ***** е с площ по графични данни 954, 99 кв.м. и лице 23,58 кв.м., дължината на съществуващата ограда, представляваща лице на процесния имот е 23,65 м. Лицето на южната част, отделена от поставена ограда, измерена на място е 11,70 м, а на северната 11,95 м.

Съдът кредитира заключенията на вещите лица, като компетентни и обосновани. Изводите на двете вещи лица съвпадат по отношение на идентичните факти.

Събрани са гласни доказателства посредством обясненията на ответниците А. П. и П. М. и показанията на свидетелите Д.К., В.Г., А.Ш., П.Д. относно упражняваната фактическа власт върху спорната част през годините.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявени са искове за установяване правото на собственост на ищите върху реална част с площ от 500 кв.м от парцел XV-134, в кв. 10, по плана на *****, одобрен със Заповед № III-145 от 22.02.1979 г., при съседи от север – *****, от юг *****, от изток – улица и от запад – *****, заключени между буквите ABCD на приложената скица с графично изображение на поставената междинна ограда и буквено означение на основание давностно владение, чрез присъединяване владението на общия им наследодател Г.Р.И., упражнявано в периода от 2005 г. 24.07.2021г. Претедираната реална част е индивидуализирана посредством препращане към скицата на л. 73 от делото на вещо лице Ц. по СТЕ – т. БВГДБ с площ 519 кв. м.

Съдът намира за необходимо да посочи във връзка със заявеното от ответната страна във връзка със заявеното от ищите право върху 500 кв .м и установеното, че площта е 519 кв.м., че поС.на е практиката на ВКС, че площта на имота не е негов решаващ индивидуализиращ белег – в този смисъл са например решение № 202 от 04.07.2003 г. по гр. д. № 592/2002 г. на ВКС, I ГО; решение № 1171 от 22.12.2008 г. по гр. д. № 4521/2008 г. на ВКС, I ГО; решение № 389 от 10.05.2010 г. по гр. д. № 364/2009 г. на ВКС, I ГО; решение № 1459 16.12.2008 г. по гр. д. № 5090/2007 г. на ВКС, IV ГО. Границите на имота определят и площта, заключена между тях. Когато няма спор за границите на имота, решаваща е площта му, очертана от тези граници, а не отразената в документа за собственост.

Придобивната давност е способ за придобиване на права на собственост чрез фактическо упражняване съдържанието на това право след изтичане на определен в закона период от време (5 години за добросъвестно владение и 10 години за недобросъвестно владение). Съгласно чл. 68 ЗС владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез другиго, като своя.

Владението е едновременно проявление на субективен и обективен елемент. Обективният елемент се изразява в упражняване на фактическата власт върху веща и включва фактически действия, които недвусмислено манифестират власт върху имота по съдържание като на собственик - / ПП-6-74/. Субективният елемент на владението – намерението за своене е трудно доказуемо, защото е психическо съС.ие, поради което законодателят установява законова оборима презумпция в чл. 69 ЗС. Предполага се, че владелецът държи вещта като своя, освен ако не се установи, че я дължи за другиго. Намерението се изразява външно чрез различни действия, които фактически запълват съдържанието на правомощието на собственика, или на ограниченото вещно право, чието

придобиване се цели. Презумпцията ползва владелеца, а не държателя, т.е. за да се приложи презумпцията, тези действия трябва да са доказани. Презумпцията на чл. 69 ЗС се прилага както в отношенията между владелеца и трети лица, които може да са и собственици, така и в отношения между съсобственици независимо на какво основание е възникнала съсобствеността /ТР № 1/2012г. на ОСГК/.

Следва да се има предвид, че по давностно владение могат да се придобиват такива вещи, които имат характеристиките на самостоятелни обекти, тъй като правните последици свързани с владението настъпват само при владение на вещи и на вещни права. Следователно, преди да се обсъдят събраните по делото гласни доказателствени средства, обосноваващи твърдението на ищците за упражнявано владение върху имота по реда на чл. 79 от ЗС, следва да се отговори на въпроса дали е допустимо процесната реална част от поземления имот да бъде годин обект на давностно владение.

Процесният поземлен имот, видно от представената скица и заключенията на вещите лица, поне от 1979г., когато действащият ПРЗ е утвърден, има статут на урегулиран поземлен имот. ПИ XV е отреден за един имот - 134, няма данни нито за придаваеми места към същото УПИ, нито от него да се придават към други поземлени имоти.

Съгласно т.11, §5 ДР ЗУТ “урегулиран поземлен имот” или “урегулиран имот” е поземлен имот, за който с подробен устройствен план са определени граници, достъп от улица, път или алея, конкретно предназначение и режим на устройство. За недвижимите имоти, находящи се в строителните граници на населените места /парцели, УПИ/ важат разпоредбите на съответния устройствен закон, като е недопустимо парцелите да се делят на части с размери по-малки от предвидения от закона минимум./чл.19 ЗУТ/. Правилото на чл.200, ал.1 ЗУТ допуска реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания да бъдат придобивани чрез правни сделки или по давност, но само ако са спазени изискванията за минимални размери по чл.19 ЗУТ. От съществено значение при извършване на преценката за допустимостта на разделянето е доколко то съответства на ЗРП и неговите предвиждания, с оглед на които ще се определи и местоположението на границата между новите УПИ, а оттам площта и лицето им.

Съгласно относимата нормативна уредба в периода от 2005 до 24.07.2021 г. реално обособена част от УПИ може да се придобие по давност по чл. 200 ЗУТ, само ако са налице изискванията на чл. 19 ЗУТ. Съгласно чл. 200, ал. 1 ЗУТ реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания могат да се придобиват чрез правни сделки или по давност само ако са спазени изискванията за минималните размери по чл. 19. Изключение от тази забрана е предвидено в чл. 200, ал. 2 ЗУТ, според която правилото на ал. 1 не се прилага в случаите, когато частта от поземления имот се присъединява към съседен имот при условията на чл. 17, а оставащата част отговаря на изискванията на чл. 19 или се присъединява към съседен имот. Целта на забраната е да се избегне създаването на пречки за осъществяване на предвиденото със застроителния план строителство както в урегулирания поземлен имот, частта от който е предмет на правната сделка или на придобивната давност, така и в съседните урегулирани поземлени имоти.

Изхождайки от посочената цел на закона, следва да се приеме, че от значение за приложението на забраната е статутът на имота към момента на завършване на фактическия състав на придобивната давност. Ако към този момент имотите вече са урегулирани, възможността за придобиване по давност на реално определената част се преценява с оглед наличието на предпоставките по чл. 200, ал. 1 ЗУТ, съответно - на чл. 200, ал. 2 ЗУТ. В случай, че те не са налице, тази възможност следва да бъде отречена. /Решение № 60108 от 14.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 123/2021 г., I г. о., ГК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 19 ал. 1 т. 4 от ЗУТ поземлените имоти в селата или частите от тях с преобладаващ равнинен терен - следва да имат най-малко 16 метра лице и 500 кв.м. повърхност, а при специфични теренни и стопански условия, както и на главни улици - най- малко 14 метра лице и 300 кв.м. повърхност. Съгласно ал. 2 с решение на общинския съвет въз основа на заключение на общинския експертен съвет се определят селата или частите от тях с преобладаващ равнинен или стръмен терен. Ал. 3 предвижда определените в ал. 1 най-малки размери на урегулираните имоти за ниско застрояване (лице и повърхност) да могат да бъдат намалявани най-много с една пета в зависимост от стопанските, техническите или теренните условия или във връзка с положението на заварените масивни сгради, когато това не влошава условията за целесъобразно застрояване, въз основа на заключение на общинския експертен съвет. Според ал. 4 при делба на поземлените имоти по ал. 1 реално обособените части не могат да бъдат с размери по-малки от минимално определените в ал. 1, намалени най-много с 1/5.

Съгласно двете заключения на вещите лица, лицето на процесното УПИ по графични данни, е 23.58 метра, а измерено на място съгласно заключението на в.л. Р. И., е 23.65 м., като лицето на южната част, отделена от поставената ограда, измерена на място, е с дължина 11.70 кв.м., а лицето на северната част, отделена от поставената ограда, измерена на място, е с дължина 11.95 кв.м.

Съгласно заключението на вещото лице Ц. измерената на място едната реална част е 519 кв.м., а другата част съответно на място е 436 кв.м. Меродавно е лицето на УПИ по графични данни, по действащия план. Независимо от това кое от двете ще бъде взето предвид, по действащия план, или измерено на място, лицето на отделените чрез поставената вътрешна за УПИ ограда, части не отговаря на минималните изисквания за лице на поземлен имот. Не са налице изискванията за поземлен имот най-малко 16 метра лице и 500 кв.м. повърхност, които и намалени с 1/5 правят 12, 80 м. за лице. Съгласно нормата при специфични теренни и стопански условия, както и на главни улици изискванията са за - най-малко 14 м лице и 300 кв. м повърхност.

Съгласно чл. 19 ал. 2 от ЗУТ с решение на Общинския съвет въз основа на заключение на Общинския експертен съвет се определят селата или частите от тях с преобладаващ равнинен или стръмен терен. Вещото лице Р. И. изрично посочва Решение № 167 от 19.07.2001г. на Общински съвет - Перник, с което въз основа на заключение на общинския експертен съвет са определени селата или частите от тях с преобладаващ равнинен или стръмен терен. Съгласно същото ***** с изключение на кв. 20,21,21-а и 31

е село с преобладаващ равнинен терен.

В случая няма данни за наличие на специфични теренни условия. Няма доказателства за това, че имотът се намира на главна улица. Установяването на това, че обектът на претендираното право е самостоятелен е в тежест на ищците, в каквато насока е и разпределената доказателствена тежест с определение от 23.07.22 г. Съдът не споделя виждането на процесуалния представител на ищците, че в закона няма легално определение що е то „главна улица“ и съдът самоволно, без ясни критерии, извършва преценка за това. Съдът се запозна с мотивите на цитираното Решение № 363270 от 16.03.2018 г. на СРС по гр. д. № 42178/2016 г., представляващо каузална съдебна практика.

Съгласно чл. 77 ал. 1 ЗУТ, уличната мрежа в населените места и селищните образувания съобразно функционалното ѝ предназначение се разделя на: У. първостепенна улична мрежа: I клас - скоростни градски магистрали; II клас - градски магистрали; III клас - районни артерии; IV клас - главни улици; 2. второстепенна улична мрежа: V клас - събирателни улици; VI клас - обслужващи улици. Съгласно ал. 2 на чл. 77 ЗУТ - първостепенната улична мрежа се определя с общ устройствен план, а при липса на такъв - с подробен устройствен план. Класът на първостепенната и второстепенната улична мрежа се определя с подробен устройствен план.

По делото не са ангажирани доказателства относно общия устройствен план и / или подробния устройствен план на населеното място и съответно каква е улицата съгласно същите.

Съгласно Наредба № РД-02-20-2 от 20.12.2017г. за планиране и проектиране на комуникационно-транспортната система на урбанизираните територии, която е издадена на основание чл. 75 ал. 4 от Закона за устройство на територията, чл. 12 ал. 1: В зависимост от функционалното им предназначение улиците от първостепенната улична мрежа се разделят на: 1. улици I клас (скоростни градски магистрали с непрекъснат режим на движение); 2. улици II клас (градски магистрали с прекъснат режим на движение); 3. улици III клас (районни артерии); 4. улици IV клас (главни улици). **Съгласно чл. 15. Ал. (2) Улиците IV клас (главни улици) са улиците, обслужващи транспортно централните зони на градовете с население над 30 000 жители и са основни за транспортно-комуникационното обслужване на градовете с население до под 30 000 жители, като за тях те са най-високият клас улици.** Т.е. дори в градовете с население до под 30 000 жители, главните улици са най-високия клас улици.

По делото не беше установено улицата, на която се намира процесното УПИ, да е главна. Съгласно заключението на вещното лице Ц., в селото има една главна улица, и това е улицата, която преминава през ***** към село *****, а процесната улица е пряка на тази улица. В този смисъл не намират приложение изискванията на чл. 19, ал. 1, т. 4 ЗУТ, за УПИ, който се намира на главна улица да се спазват размери, а именно: най- малко 14 м. лице и 300 кв. м. повърхност. Дори да беше установено, че преминаващата край имота улица е главна, то реалната част от УПИ, която се претендира да е придобита по давност от ищците, не отговоря и на тези изискванията на закона за минимално лице. В случая с оглед

предмета на спора не намира приложение разпоредбата на чл. 19 ал. 4 от ЗУТ, приложима при извършване на делба, тъй като тя представлява изключение от изискването, обусловено от съблюдаване на основния принцип в делбата всеки съделител при възможност да получи дял в натура /чл. 69, ал. 2 ЗН/, заради който се допуска това отстъпление.

Не е налице и хипотезата на чл. 19, ал.3 ЗУТ. Съдът не би могъл да приложи разпоредбата на чл. 19, ал. 3, тъй като тя касае устройствени решения, свързани с целесъобразното застрояване, които са от изключителната компетентност на техническите органи. Отхвърлено бе искането на ищите да се изисква в настоящия процес заключение на общинския експертен съвет дали може да бъдат намалени определените в ал. 1 на чл. 19 ЗУТ най-малки размери на урегулираните имоти (лице и повърхност) като неотнормирани. Дори и да бъде дадено такова заключение и дори то да бъде положително, това заключение би било нов юридически факт, който евентуално ще се осъществи към момента, но не се е осъществил към периода, в който ищите твърдят да е текла придобивна давност. Наличието на такова положително решение не би представлявало факт по смисъла на чл. 235, ал.3 ГПК, тъй като то ще има действие занапред – конститутивен ефект. Въз основа на него ще се допусне, при изпълнение и на останалите предпоставки, обособяването на самостоятелен обект, от който момент нататък може да е годен за пораждане на права. Преценката за наличие на фактическия състав на чл. 79, ал.1 ЗС се извършва към момента на изтичане на законно определения срок съобразно елементите на фактическия състав на придобивното основание по чл. 79, ал. 1 ЗС и по чл. 79, ал. 2 ЗС / ТР 4/12 г. на ОСГ на ВКС/ или в случая към 2015 г. или до предявяване на иска. Дори да се възприеме съдебната практика, според която следва да се съобрази времето на висящия процес, при всички положения крайният момент ще е до релевиране на възражението за придобивна давност на ответника С. В., с което действие е прекъснато течението на давността в полза на ищите или все моменти, предшестващи постановяване на исканото заключение.

Не бива да се допуска смесване на сочената процедура с производството по обособяване на дялове при съдебна делба. Едно такова заключение на експертния съвет няма самостоятелно значение, тъй като урегулирането на поземлените имоти не се извършва от експертния съвет. Необходимо е да се внесе проект в общинската администрация за изменение на действащия план за регулация, с който общият УПИ се разделя на повече урегулирани поземлени имота, което изисква воля на всички страни.

С оглед цитираните разпоредби на закона, съдът достига до извода, че ищите не могат да придобият по давност имот, който не отговаря на изискванията за самостоятелен обект, а в случая това е така защото същият не отговаря за изискванията на чл. 19, ал.1, т.4 ЗУТ. Тъй като не са налице предпоставките на чл. 200, ал. 1 ЗУТ за придобиване по давност на спорната реална част съдът намира, че е ирелевантно за спора да се обсъжда дали е осъществявано непрекъснато владение върху спорната реална част от ищите, респективно техния праводател, в какъв период, от кога е осъществявано такова, както и дали то е било явно, несъмнено и необезпокоявано и дали е налице манифестиране на намерението за промяната на държането на чуждите идеални части във владение.

С оглед на изложеното предявените искове се явяват неоснователни.

По разноските:

С оглед изхода на спора на осн. чл. 78, ал.3 ГПК ответниците имат право на разноски. Такива са сторени от ответника С. Г. В., както следва в размер на 800 лв. – адв. възнаграждение, чието заплащане е удостоверено в договори за правна защита и съдействие от 14.07.22 г. и 20.10.22 г. и в размер на 100 лева – депозит за СТЕ.

Съгласно чл. 78, ал. 10 ГПК на третото лице помагач не се присъждат разноски, но то дължи разноските, които е причинило със своите процесуални действия. Предвид това неоснователно се явява искането на третото лице – И. Т. Н. за присъждане на разноски в производството.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Р. Г. Р., ЕГН *******, и **К. Г. Р., ЕГН *******, с адрес ***** срещу **К. С. Б., ЕГН *******, **С. Г. В., ЕГН *******, **П. В. М., ЕГН ******* и **А. В. П., ЕГН *******, искове на осн. чл. 124, ал.1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗС да се признае за установено спрямо ответниците, че са собственици на реална част от 500 кв.м. от парцел XV-134, в кв. 10, по плана на ***** , одобрен със Заповед № III-145 от 22.02.1979 г., при съседни от север – ***** , от юг ***** , от изток – улица и от запад – ***** , отразена между т. БВГДБ на скицата на вещо лице Ц. по СТЕ /на л. 73 от делото/, на основание давностно владение, чрез присъединяване владението на общия им наследодател Г.Р.И., упражнявано в периода от 2005 г. 24.07.2021г., като неоснователни.

ОСЪЖДА **Р. Г. Р., ЕГН *******, и **К. Г. Р. , ЕГН *******, с адрес ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на **С. Г. В., ЕГН ******* разноски по делото в размер на **900,00 / деветстотин/ лева.**

Решението е постановено при участието на И. Т. Н., като трето лице помагач на ответника С. Г. В..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____